

a választmány tudomásul vette, nem vitatta.

ad 7.

Kovacsics Árpád tájékoztatást adott a 2004. május 14–16. között Miskolcon megtartandó bányász-kohász-erdész találkozóról, mely a tisztújító küldöttgyűléssel lesz egybekötve. A város és az egyetem maximálisan támogatja a rendezvényt. A küldöttgyűlés május 15-én lesz.

Kéri, hogy az írásban kiadott munkaterv alapján a választmány hagyja jóvá a

tisztújításig a választmányi ülések napirendjét.

A választmány egyhangúlag jóváhagyta a választmányi ülések ütemtervét a tisztújításig terjedő időszakra (**V. 15/2003 sz. határozat**).

Dr. Tóth István: Kéri, hogy alapszabály-módosítási javaslat már ne érkezzen be olyan témában, mely a választásokkal kapcsolatban van.

Dr. Tardy Pál: 2005-ben szervezik „A tiszta technológiák az acéliparban” nemzetközi konferenciát Balatonfüreden.

Dr. Károlyi Gyula: A doktoranduszok kapjanak publikálási lehetőséget a BKL lapokban. 2004-ben tartunk „Kohászati Napokat”.

Ósz Árpád: Kéri, hogy a választmányi ülés a délutáni órákban legyen, mert délelőtti órákban nehéz a munkahelyről eljönni egyesületi célból.

Dr. Tolnay Lajos az ülést bezárta és bejelentette a következő választmányi ülés időpontját.

Készült a dr. Gagy Pálffy András által összeállított jegyzőkönyv alapján

KÖSZÖNTÉS

80. születésnapját ünnepelte

Bánky Gyula aranyokleveles kohómérnök október 21-én ünnepelte 80. születésnapját.

Édesapja példáját követve, 1945-ben szerzett oklevelet a soproni egyetemen. Rövid ideig az egyetem mechanika és szilárdságtan tanszékén dolgozott tanársegédként, majd a Hubert és Sigmund Acél- és Fémárugár Kft-ben (a későbbi Kőbányai Vas- és Acélöntöde) helyezkedett el. Vezette az anyagvizsgáló és kísérleti laboratóriumot, a hőkezelő üzemet, a persely- és az acélöntödét, később az öntöde gyáregység vezetője lett. Tíz évig volt a gyár főtechnológusa, négy évig fejlesztési főmérnöke. 1975-től az Öntödei Vállalat műszaki osztályvezetője, majd műszaki-gazdasági tanácsadója. Főállásán kívül dolgozott igazságügyi szakértőként, és részt vett a szabványosítási munkában. Több tankönyv szerzője illetve társszerzője.

Egyesületünknek 1946 óta tagja, az 50-es években az öntödei szakosztály vezetőségi tagja volt.

75. születésnapját ünnepelte

Tóth Ferenc kohó- és gépészmérnök Abonyban született 1928. december 25-én földműves családban. A nagykőrösi ref. Arany János Gimnáziumot társadalmi ösztöndíjjal végezte. 1948-ban érettségizett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1953-ban technológus kohómér-

nökké avatták. A Székesfehérvári Könnyűféműbe helyezték, ahol technológus, préskovácsműi mérnök, présműi üzemvezető-helyettes és hengermű-üzemvezető beosztásokban dolgozott. Jakab Andrással kidolgozták a tűzoltó tömlőkapcsok (Storz-kapcsok) süllyesztékes kovácsolását alámetszett felülettel, amely technológiát és szerszámot 1958-ban találmánynak ismerték el. A BME levelező tagozatán a gépészmérnöki képzést is megszerezte. 1959-ben az ALUTERV-hez helyezték, ahol az alumínium-

félgymártmány-üzemek (KÖFÉM, KÖBAL, kohók tuskóöntödéi, pigment-üzem) tervezésével és fejlesztésével foglalkozott. Volt vezető tervező, tervezési osztályvezető, technológiai és létesítménytervezési főosztályvezető, főtechnológus, műszaki és tervezésfejlesztési osztályvezető. A Kőbányai Könnyűfémű fólia- és pigmentgyártásának, a Székesfehérvári Könnyűfémű tuskóöntödéjének, prés- és húzóművének és szélesszalag-hengerművének 1960–75 közötti fejlesztésében Koder Frigyes munkatársa és barátjaként tevékeny szerepe volt. A technológiai és létesítménytervezés területén már 1968-tól a számítógép alkalmazásának úttörő kezdeményezője, az asztali számítógépek tervezésben való alkalmazásának egyik megalapozója, oktatója és példaadója volt. Bevezette és megszervezte az SI mértékegységrendszer és a Rotring rajzfeliratozó használatát, és Bánáti Sándorral összefogva nyolc hónap alatt számítógé-

géppel megrajzoltatták a mosonmagyaróvári szemcseüzembeli porelszívó csővezetékek csaknem 1000 átmeneti és elágazó idomának kiterítési rajzait. A Kohászati Lapokban és a Magyar Alumíniumban hét szakcikke jelent meg, 128 könyv szerzője ill. társszerzője, 13 tanulmány, öt újítás kidolgozója, számos tervezési munka vezetője, 1989-től nyugállományban műszaki szakértő és német szakfordító. Jel-szava: míg él, reméli, hogy a magyar alumíniumipar, főként a félgymártmánygyártás, amiért az aktív életét (mindig csapattagként) végigmunkálkodta, újra-éled, és ugyanolyan hasznos ága lesz a magyar iparnak és gazdaságnak, mint volt fénykorában, a 60-as, 70-es és a 80-as években.

70. születésnapját ünnepelte

Cseh Sándor 1933-ban született Szóládön. A Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett gépészmérnöki, majd forgácsnélküli alakító szakmérnöki diplomát.

Munkahelye a MÁVAG, majd a Ganz és a MÁVAG összevonása után a Ganz-MÁVAG volt.

1976–1988-ig a kohászati gyáregység vezetője volt. A melegüzemek igen fontos és színvonalas munkát végeztek, köszönhetően a szakmában kiváló munkatársaknak (mintakészítés, vas-, acél- és alumíniumöntödé, valamint süllyesztékes és szabadalakító kovácsolás és durvalemez-sajtolás területén). 1988-tól a Ganz Kovácsoló és Ön-

töde Vállalat igazgatója volt 1993-ig, amikor nyugállományba vonult.

Munkája elismeréseként Kiváló Ifjú Mérnök bronz fokozata és Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetésekben részesült, valamint részt vehetett a Magyar Gazdasági Kamara elnökségében.

Kapcsolatai igen jók voltak a Budapesti Műszaki Egyetemen és a Miskolci Egyetemen, valamint a velük kapcsolatban lévő gyárakkal (Csepel Autó, Rába, LKM, Lampart stb.).

Dr. Herendi Rezső okl. kohómérnök a diploma megszerzése után, 1957-től egy évig a NME Fém-tani Tanszéken, majd a Miskolci Könnyűgépgyár metallográfiai osztályán kutatóként, 1960-tól pedig a Lenin Kohászati Műveknél dolgozott, különböző beosztásokban (üzem-mérnök, majd üzemvezető, gyáregységi termelési főmérnök, termelési főmérnök, műszaki vezérigazgató).

1985 októberében áthelyezéssel Budapestre, a KGYV-hez került vezérigazgatói tanácsadónak.

1987-ben a Kohászati Alapanyagellátó Vállalatnál vállalt műszaki igazgatói munkát. Majd 1990-ben a KAV által alapított Ferrotranszfer Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. ügyvezető igazgatója lett, ahonnan 1993-ban nyugdíjba ment. Ekkor visszaköltözött Miskolcra és három éven keresztül szakértőként segítette a diósgyőri kollégák munkáját.

Az ismereteit, kutatásait publikálta is. Több mint ötven publikációban, valamint előadásaiban nem csak a képlékenyalakítással, hanem az acélhulladék-előkészítéssel, nyersvasgyártással, acél-előállítással, öntéssel, hőkezeléssel, beruházással, munkavédelemmel stb. foglalkozott.

1968-ban írta és szerkesztette a Hengerész kézikönyvet. 1989-ben a folyamatos öntésről írt a Miskolci Egyetem részére kézikönyvet.

1980-ban a műszaki doktori disszertációját a termomechanikus képlékenyalakítással kapcsolatos kutatási eredményei alapján írta, és védte meg.

Az 1986-ban benyújtott kandidátusi értekezését nyelvvizsga hiányában nem tudta megvédeni.

A munkája elismeréseként 1963–1983 között nyolc Kiváló Dolgozó és négy mi-

niszteri kitüntetést, 1985-ben az LKM által alapított Alkotói Díjat, számos újítás és találmány alapján a Kiváló Újító és Feltaláló arany fokozatú díjat kapta.

1984–1985 között az MVAE Műszaki Szakigazgatói Tanács elnöki tisztét látta el. 1992-ben a Vaskohászatért kitüntetést kapta meg.

A Kohómérnöki Kar államvizsga-bizottságának 1978–1993-ig, a Kohómérnöki Kar kari tanácsnak 1981–1985-ig a tagja volt.

A megalakuláskor beválasztották a Miskolci Akadémiai Bizottság kohászati szakbizottság képlékenyalakítási bizottságba, melynek öt éven keresztül a tagja volt.

1983–1985-ig részt vett a MTA Műszaki Tudományok Osztályának Szilárdtest-kutatási Komplex Bizottsága munkájában, 1985–1990-ig pedig tagja volt az anyagtudományi és technológiai bizottságnak. Tagja volt ezen kívül 1983–1993-ig az MTA IUSTA Magyar Nemzeti Bizottságának is.

1953-tól tagja az OMBKE-nek. 1978–1985-ig a diósgyőri csoport alelnöke, 1986–1990-ig a BKL Kohászat szerkesztőbizottságának tagja volt. 1990–1994 között a vaskohászati szakosztály vezetőségének, 1990–1994-ig az ellenőrző bizottságnak, 1994–1998-ig a felügyelő bizottságnak volt tagja. 1993 után több éven keresztül részt vett a történeti bizottság munkájában.

Egyesületi munkja elismeréseként megkapta a Kerpely Antal-émlékmet, 40 és 50 éves tagsága után pedig a Sóltz Vilmos-émlékermeket.

Kaptay György okl. kohómérnök 1933. október 5-én született Felsőgallán. Középszkoláit Tatán, majd Tatabányán vé-

gezte. 1957-ben Miskolcon szerzett vas- és fémkohómérnöki oklevelet.

Első és egyetlen munkahelye az Almásfűzítői Timföldgyár. Fizikai állományban kezdett, majd a legkülönbözőbb beosztásokban tevékenykedett. Pályájának két meghatározó időszaka: 1963–69 között a Dobos-Batha-eljárásról ismert komplex vörösizap-feldolgozási technológia félüzemi, majd nagyüzemi kísérleteinek irányítására létrehozott csapat almásfűzítői

tagja. 1969-től nyugdíjazásáig a különleges timföldek kutatásának, fejlesztésének, üzemelésének, marketingjének volt az egyik irányítója. Timföldgyártási, vörösizap-feldolgozási és különleges timföldgyártási témakörökben 16 szabadalom és 20 publikáció szerzője, társszerzője.

Egyesületünknek 1953-tól tagja. Birto-kosa a 40 éves (1993) és 50 éves (2003) tagsággal járó Sóltz Vilmos-émlékermeknek, egyesületi munkáját a Centenáriumi Emlékéremmel (1992), az Egyesületi Munkáért plakettel (1995) és a z. Zorkóczy Samu-émlékéremmel (2003) ismerték el.

Kezdeményezője és szervezője volt az 1987. évi Bayer-, az 1997. évi Mikoviny-émlékünnepségeknek. Utóbbi óta évente szervezi a Tata–Dunaalmás közötti, Mikoviny Sámuelre emlékező Átalér vízitúrát.

Nyugdíjasként a családtörténet, hely- és ipartörténet, valamint az 1956-os forradalom témakörökben publikál.

Proksa Ferenc okl. kohómérnök 1933. október 5-én született Budapesten. Alsófokú iskoláit a pesterszébeti Lázár utcai Állami Elemi Iskolában és a Kálmán utcai Polgári Fiúiskolában végezte.

Géplakatos ipari tanulónak szerződött 1949-ben a Weiss Manfréd Művekhez, majd 1950-ben a Pécsi Szakérttségi Kollégiumba került. Ennek elvégzése után egy évig az „Oleg Kosevoj” Szovjetosztódíjas Iskolában tanult, majd 1952 szeptemberében a Kijevei Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karának acélgépgyártó szakára került, amelyet 1957-ben végzett el, kitűnő oklevelet szerezve.

Hazatérve a Csepeli Acélműben kezdett dolgozni, eleinte üzemmérnökként, 1958-tól technológusi, ill. technológiai csoportvezetői beosztásban. A Magyar Szabványügyi Hivatalhoz került 1964-ben, ahol az acélminőségek, ferroötvözetek és metallográfiai vizsgálati módszerek hazai és nemzetközi szabványosításával foglalkozott.

Moszkvába, a KGST Szabványügyi Intézetébe küldték ki dolgozni 1971-ben, onnan öt év múlva tért haza. Főként különböző acélok, ferroötvözetek és egyéb vaskohászati termékek szabványos előírásainak elemző összehasonlításával

foglalkozott. Visszatérően, a Vasipari Kutató Intézet keretében működő Kohászati Szabványosítási Központ vezetője lett, emellett 1979-től az Intézet tudományos titkári teendőit is ellátta.

1985-től az INTERMETALL Vaskohászati Együttműködési Szervezet budapesti irodájába irányították dolgozni, ahol először gyártásszakosítási kérdésekkel foglalkozott, majd 1988-tól, a szervezet 1991 végén bekövetkezett felszámolásáig az igazgatási, ill. az igazgatási és gazdasági osztályt vezette.

Ezt követően 1992-ben visszakerült az MSZH-ba, ahonnan 1994-ben nyugdíjba ment, ám nyugdíjasként tovább dolgozott és elkezdett foglalkozni akkreditálási kérdésekkel is. Megalakulásától kezdve (1995) a mai napig a Nemzeti Akkreditáló Testület munkatársa, a Bányászat-Kohászat-Gépészet Szakmai Akkreditáló Bizottság titkáráként az ezen a területen működő vizsgálólaboratóriumok akkreditálási eljárásainak koordinálásával foglalkozik.

Tevékenysége során hat önálló szakcikket publikált, társszerzője volt két cikknek és 11 brosúrának, amelyek témá-

ja kohászati termékek szabványos előírásainak elemző összehasonlítása volt. Társszerzője az 1991-ben megjelent két nyelvű (magyar-országi) „Szabványos acélminőségek nemzetközi összehasonlítása” c. katalógusnak.

Kitüntetései: Munka Érdemrend ezüst fokozat (1976), kétszer Kiváló Dolgozó kitüntetés (1964 és 1979), 25 éves a KGST emlékérem, a Szabványosításért emlékérem (1994).

Tóth Ferenc üzemmérnök 1933. szeptember 27-én született Debrecenben. Négy elemi és négy gimnáziumi osztály elvégzése után abba kellett hagynia iskoláit, mivel apja a fronton elesett, és pénzt kellett keresnie. 1950-ben Vácra ment öntőtanulónak, innen az EMAG öntödéjébe helyezték át. Itt szabadult fel, majd a sorkatonai szolgálat letöltése után a csepeli Kossuth Technikumban levelező tagozaton szerezte meg a technikus oklevelet.

Fél évvel a műszaki szakvizsga után technológusi beosztásban kezdte a műszaki értelmiségi pályát. Ezután többféle beosztásban tevékenykedett: üzemtechnikus, üzemmérnök, főtechnológus, műszaki csoportvezető. (Közben az EMAG-ból Híradástechnikai Gépgyár lett, de az öntöde maradt a régi, némi fejlesztéssel, gépesítéssel, amely az ő ténykedésének eredménye volt.)

1975. szeptember 1-jével a Vasipari Kutató Intézetbe lépett át. Itt az öntödei osztályon dolgozott mint technikus, néhány hónap után művezető, majd az üzemmérnöki diploma megszerzése után a precíziós öntöde kutatója és vezetője lett.

1984. január 1-jén áthelyezését kérte a Gépipari Technológiai Intézetbe, ahol szintén precíziós öntési területen kutatóként, később laborvezetőként tevékenykedett. 1990-ben, a második porckorongserv-műtete után leszázalékolták. Azóta műszaki szakértőként dolgozik.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Kirándulás Kárpátalján

Minden év elején a salgótarjáni szervezet tagjaival megbeszéljük, hogy hová szervezzük nyári kirándulásunkat. Mindig más részét vesszük célba hazánknak, vagy a velünk szomszédos országok azon területének, ahol zömében magyarok élnek.

Már szinte minden „szomszédot” meglátogattunk, de ez ideig még nem jártunk Kárpátalján, így most ezt választottuk úticélnak. Már februárban megkezdtük az augusztus utolsó hetére tervezett kirándulás szervezését. A kapcsolatfelvétellel hamarosan eredményt hozott, szálláshelyül egy református diákkotthont választottunk, ahol reggelit és vacsorát is kaphattunk, és e területre idegenvezetőnek az Ungvári Múzeum egyik vezető munkatársát kértük fel.

Elkövetkezett az indulás időpontja, augusztus 27. reggel fél nyolckor, az autóbusz megtelt. Szálláshelyünkig, a Kárpátalján lévő Nagydobronyig csak kb. 300 km-t kellett megtennünk, így Tokajban hosszabb ideig tartózkodhattunk,

volt időnk egy finom ebéd elfogyasztására. Ezek után át kellett esnünk a számunkra már szokatlanul körülményes ukrajnai határátkelésen Csopnál.

A következő három nap alatt több nevezetes helyre eljutottunk, amihez idegenvezetőnk bőszéges ismeretekkel látott el minket.

1. nap. Munkácson áthaladva első megállónk Szolyván volt, ahol a II. világháború alatt és után a „malenkij robot”-ra behívottak közül sokan meghaltak. Emléküket egy park őrzi, ahol megkoszorúztuk a kb. 13 ezer magyar emlékkövét. A napi programunk csúcsa a Vereckei-hágó elérése volt, ahol emlékeztünk a honfoglalásra, és megnéztük a csak torzóként elkészülhetett honfoglalási emlékművet. Az oda vezető sétaút mellett ott járt magyarok egy rozsdás lemeztáblára felkarcolták az „ÜDVÖZÖLJÜK MAGYARORSZÁGON” feliratot.

Hazafelé egy kisebb úti baleset miatt kb. 2 órán át vesztegeltünk, ezért Munkácson csak a várfalakat és udvart tudtuk

megnézni. Mint kiderült, egyik bányász útítársunk 16 éves koráig itt élt, aki sokat mesélt munkácsi emlékeiről.

2. nap. Az első úticélunk a huszti vár volt, amit egy eléggé erős „rohammal” tudtunk csak bevenni, nem találtuk meg felfelé a könnyebb utat, így a domboldalon másztunk fel. Fenn a romos vár és a nagyon szép kilátás lett a jutalmunk. Sajnos, lefelé egy útítársnőnk baleset érte, elcsúszott és a bokája eltört.

Ezt követően Aknaszlatinán a sóbánya megtekintését és a sóstóban való fürdést terveztük. A fürdés egy meglehetősen mostoha sóstóban bizonyára tetszett azon társainknak, akik megmártóztak benne, a többiek kiszáradás elleni sör vagy egyéb kúra mellett szavazhattak. Sajnos a sóbányába nem jutottunk be idő hiányában.

Hazaútban rövid időre, már erős sötétedésben megálltunk még Beregszászon, a város centrumából láthattunk annyit, ami kb. fél órába belefért.

